

Láng Orsolya

ADY ENDRE UTOLSÓ UTÁNI FÉNYKÉPE

(SZŐNYI LAJOS FELVÉTELE, 1919. JANUÁR 27.)

az ápolónő

édes, mint a tej
nézzék
szemét lehunyva álmodik
csíjja csicsíjja
rácsos ágyából kilógó óriásbaba

az orvosnő

csukják be az ablakot, gondolta
hiszen még megfázik itt nekem
nyissák ki, mondta hangosan
hiszen ez egy halottas szoba

a portrérajzoló

nehéz fej, suttogja
nehéz, de szép

az ornyereg fehér
az ajkak fehérek
a szemöldökív fehér
az élő utolsó villanása
az úttestre rajzolt krétakörvonalban

a nézőpont rossz
a papír durva
a ceruza tompa
nincs elég fény

nagy a jövés-menés
földrengéskor célba találni

a II. emeleti 30-as szoba

behajtották az ablakokat:
lecsukták a szemeket
bezárták az ajtót:
felkötötték az állat

az omladozó falakat
többe kerül feltámasztani
mint a földdel egyenlővé tenni

az ápolónő

a tincset levágták
hazavinni a szülőknek
édesanyám, lelkem
mondja majd a hajtincs

a kezelőorvos

az aorta megrepedt
a felszín sima
nyugalmat áraszt
a befelé kitörő vulkán

a fényképész

egyszerre hűlt ki vele a maszk
a halotti báb
majd találgatják, ki volt ez
aki beletörölte arcát a halhatatlanságba
milyen golgotára ment és milyen anyagból volt
hogy ily nyomot hagyott

a hajszálak tövében ott maradt a gipsz

a nővérke

vacsora után elaludt
láza volt
aztán lefeküdtem én is
reggel nehézlégzés
fáj, mi fáj?
válasz helyett sápadás
nem mertem otthagyni egyedül
féltem kiáltani
tapsolni kezdtem
mint a színházban
hangosan
valaki a folyosóról meghallott
orvost küldött
kámfor- és koffeininjekciók
hiába
hörgés
há betű

kicseréltem a virágokat